

tige, og dem vilde man mulig tage Hensyn til; men alt dette er ikke Grunde, som kunne fordre, at Sagen bliver sendt tilbage til Udvalget. Det er en mærkelig Forretningsgang. Hvor kan man vinde Tillid til et Finantsudvalg, der den ene Dag ikke tager Hensyn til, hvad der fremkommer indenfor Udvalget, og otte eller fire Dage efter siger: Ja, det var formodentlig dog nok det Rigtige. Dette var en af Grundene til, at Sagen ønskedes sendt tilbage til Udvalget. — Den anden Grund dertil var den, at der mulig kunde være Tale om Nedsættelsen af Kommissioner. Den ærede Forslagsstillers Tale indeholdt Spiren til i det Mindste tre Kommissioner. Noget, jeg senere heri skal have den Ære at komme tilbage til; men det forekommer mig, at enten kunde man have set det paa et tidligere Trin, nemlig i selve Udvalget, eller ogsaa vedkom denne Sag, hvad jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, slet ikke dette Udvalg; men denne Side af Sagen skal jeg som sagt senere tillade mig nærmere at berøre. For Dieblisset skal jeg vende mig med nogle korte Bemærkninger til Sagens Realitet, idet jeg haaber, at den ærede Formand vil give mig Tilladelse dertil. Jeg skal da strax gjøre den Bemærkning, at Grunden til, at den høie Regjering ikke sit sit Dnske opfyldt her i Thinget, efter min Formening er den, at den høie Regjering har begyndt med at tage alt for Meget for; den høie Regjering har forlangt for Meget; saaledes gaar det jo ofte, at den, som forlanger for Meget, faar slet Intet. Den høie Regjering har blandet alt for mange Sager sammen i sit Lovforslag; jeg tror, at naar man vil opløse Sagen i dens Enkeltheder og tage dem ganske logisk for, vil det vise sig, at Regjeringen vilde have været i Stand til endogsaa i dette Thing at sætte sine Dnsker igjennem, i det Mindste hvad de Dele af Sagen angaar, som nærmest ere foranledigede ved Opstanden. Jeg skal nemlig tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvad ogsaa andre ærede Talere have anført, at det ses ikke ret, hvorledes man kan blande Spørgsmaalet om Fællessufferkogieriet ind i de Spørgsmaal, som ere fremkomne, foranledigede ved Opstanden i Vestindien. Det er nemlig jo en ganske klar Sag, at Fællessufferkogieriet kun for en meget ringe Del er berørt ved denne Opstand. Det er ligesaa klart, at Fællessufferkogieriet, hvad enten denne Opstand var indtraadt eller ikke, vilde have Balget mellem at blive lukket eller at blive hjulpet. Siden dette Spørgsmaal imidlertid er kommet til at foreligge, skal jeg tillade mig herom at udtale, at denne Sag efter min Formening kun er en Sag af økonomisk Betydning. Det Spørgsmaal, her foreligger, er det: Skal Statskassen som den, der har Lod og Del i Fællessufferkogieriet, yde flere Penge for at redde de Penge, som ere satte der? Eller skal Statskassen undlade at understøtte Fællessufferkogieriet og lade det seile sin egen Sp? Med Hensyn til dette Spørgsmaal, der er

af ven økonomisk Betydning, tillader jeg mig at mene, at der ikke findes en eneste Mand her i Landet, — end ikke den høitæredede Finantsminister — som er i Stand til med positiv Bestemthed at afgjøre det. Skal det Spørgsmaal afgjøres, maa der en Kommission af Sagkyndige til at undersøge Forholdene paa Stedet. Men skal man slutte fra, hvad der hidtil er sket ved Fællessufferkogieriet, slyer jeg ikke at udtale, at den Maade, hvorpaa det er ledet, ikke opfordrer til at tro, at det kunde nytte under denne Styrelse og Ledelse at sætte flere Penge i dette Værk. Vi behøve blot at læse Regjeringens Motiver til Lovforslaget. Det fremgaar deraf med Tydelighed, at Værket sættes i Gang, gif i 3 Dage, antoges at ville gaa godt, Kontrollkomiteen forlod Den, og 3 Dage efter standsede Værket. Det viste sig, at der var Mangel paa Kul, paa Bunkul, paa ferst Vand, at der ikke var noget Reparationsværksted, ingen Dristskapital. En Fabrik, der sættes i Gang paa den Maade, har ingen Udsigt til at gaa heldig. Altsaa, skal man slutte af, hvad der er sket med Hensyn til Fællessufferkogieriet, maa min Stemme, hvis ikke andre Oplysninger komme til, gaa i den Retning: Ingen flere Penge til Fællessufferkogieriet under den Ledelse, og derom tror jeg ikke, at der kan være Tvivl, at det er rigtigt.

En anden Side af Sagen er: Hvad skal der gjøres i Anledning af Opstanden. Med Hensyn til, hvad der vedrører Sufferkogieriet, kan det ærede Medlems for Odense (S. Koch) Appel til Barmhertigheden ikke komme i Betragtning, men hvad skal der gjøres i Anledning af Opstanden? Ja, her er der atter flere Ting at tage Hensyn til. Hvad der ligger allernærmest for, er den øieblikkelige Nød, som skal afhjælpes strax og forhaabentlig allerede er afhjulpet, nemlig den Nød, som de lide, der ikke have Tag over Hovedet, ingen Klæder paa Kroppen og ingen Jøde at spise. Den Nød maa være afhjulpet, og staar der Noget tilbage i den Retning, vil det blive afhjulpet ved Privates Bidrag, og var den ærede Minister kommen her og havde sagt: „Vil De give 50,000 Kr. eller 100,000 Kr. til at afhjælpe den øieblikkelige Nød? Lær jeg ved telegrafisk Korrespondance strax stille en saadan Sum til Naadighed?“, vilde ikke et Menneske i dette Thing havt Hjerte til at sige Nei. Det er min bestemte Dverbevisning, og derfor tror jeg, at den Appel, det ærede Medlem gjorde til Barmhertigheden, var meget malplaceret. Uden Tvivl havde det været rigtigt, om den ærede Finantsminister havde gjort dette, at han netop ad telegrafisk Nei havde sat sig i Forbindelse med Den og ydet øieblikkelig Nødhjælp, efter at have faaet et Lovforslag i den Anledning vedtaget her. Jeg har rigtignok til min store Forbauselse set, at man slyer at benytte Telegrafen fra Vestindien hertil, og omvendt. Til min store Forbauselse